

ШКОЛА МАЧЕВАЊА
"СВЕТИ ЂОРЂЕ"
www.macevanje.org

Nastanak sportskog mačevanja

Klasično borbeno evropsko mačevanje je nastalo kad su izrađeni prvi bronzani mačevi. Evropski mačevaoci su od tog trenutka, tokom nastupajućih 3800 godina (dakle više od 99% istorije mačevanja), a sve do sredine 18. veka mačevali na jedan isti (borbeni) način držeći se klasičnih pravila autentične tehnike i taktike upotrebe mača. Ova osnovna pravila mačevanja su otkrivena kao rezultat borbe jer je svaki mačevalac naoružan pravim mačem bio prinuđen da vidi što sme i šta ne sme da čini sa svojim oružjem i protivnikom ako želi preživeti. Onaj ko ta pravila nije shvatio i otkrio nije ni preživeo i svoju glupost je odneo sa sobom u grob.

Svi koji su mačevali vodeći računa o principima takve selektivne prakse (praveći varijacije njenih pravila vezano za promene vrsta mačeva i zaštitne opreme) svoju veštinu su koristili u četiri svrhe:

1. Rata (sukob velikih vojnih formacija u čijoj borbi se po vojnim pravilima koristi i mačevalačko oružje).
2. Duela (spontana borba između dve ili više osoba bez ikakvih pravila, skoro tuča uz upotrebu mačeva).
3. Dvoboja (mačevalačka borba između dve osobe po strogim, pisanim i nepisanim pravilima uz prisustvo svedoka).
4. Kurtoazne borbe sa prijateljem (koja se zove još i »vežbovni dvoboji«) u funkciji učenja, vežbe, samousavršavanja i usavršavanja stvarne borbene veštine.

U svim navedenim vrstama upotrebe mača koristila se tehnika i taktika **pravog** mačevanja s tim što su u kurtoaznom - vežbovnom mačevanju (u kome se takođe koristila tehnika i taktika realne borbe) mačevaoci vodili pažnju jedan o drugome i između njih za vreme mačevanja nije vladalo suparništvo kao na bojnopolju već prijateljska saradnja na obostranu korist i zadovoljstvo.

Međutim, sredinom 18. veka slika veštine se menja a mačevanje o kome je bilo reči polako nestaje. Nastaje nova vrsta mačevanja - sportsko, a što podrazumeva drugu vrstu mačeva i zaštitne opreme,

drugu vrstu tehnike borbe i uvođenje dogovornih pravila, suđenja, brojanja i sportskog takmičenja. Iz čega je i zašto nastalo SPORTSKO mačevanje?

Iz čega je nastalo sportsko mačevanje?

Sportsko mačevanje nije palo sa neba niti je "repa bez korena" - nešto što je samo stvorilo sebe ni iz čega i bez ikakve veze sa vremenom koje mu predhodi. Skoro sve ono što čini tehniku savremenog sportskog mačevanja vodi poreklo i otkriveno je u prošlosti **ali sa drugačijim kontekstom namene i načinom upotrebe**. Postoji mnoštvo sačuvanih knjiga, dokumenata, istraživanja, polemika i priručnika pisanih o veštini mačevanja još od 14. veka a koji dokazuju ovu činjenicu na svakoj strani. Osvrnuću se kratko, usputno i samo informativno na najosnovnije.

Di Grasi 1570. godine je postavio temelje teorije koja je pokazala u praksi nadmoć tehnike nad snagom - presije i kontrapresije na sečivo, napad sa vezivanjem protivnikovog sečiva i definiše bojevu liniju kao liniju napada i odbrane. **Giganti** 1600. godine prvi kreira savremeni sportski mačevalački stav sa desnom nogom i desnom rukom u desnom stavu napred. **Capo Fero** je 1610 definisao principe koji važe i danas u sportskom mačevanju: osnovni koraci napred i nazad, skokovi, dupli koraci, produženi ispadi, podela sečiva na tri dela po jačini i funkciji i učestvujući u diskusijama i sporovima prvi je tvrdio da je linijski (linearni) način kretanja superiorniji od kružnog. **Viggiani 1575.** godine uvodi ispad samo prednjom nogom, prvi definiše kontraparade, kružne blokove i degaže, takođe započinje i prva posleantička istraživanja i sporove oko superiornosti boda nad sečenjem. Ovde treba spomenuti i **Fabrisa** koji **1606.** godine prvi put uvodi u tehniku mačevanja blokove - pariranje oružjem, definiše 4 zone napada i odbrana, daje imena osnovnim blokovima, daje prvi opis batute (udarca po protivnikovom oružju) i finte (provocirajućeg napada koji završava obilaskom protivnikove odbrane), **Saviola** sa "drugom intencijom", isključenjem, opozicijom, eskivažama ...

Ako bi se napravio detaljniji popis gotovo da ništa od onog što čini suštinu tehnike savremenog sportskog mačevanja nije novo već je izmišljeno, viđeno, probano i korišteno u mačevanju tokom najmanje predhodnih 500 godina (najviše tokom 18 veka) **ali na drugačiji način ili kao negativan primer - kao ono što nikako ne treba činiti u mačevanju**. Primer ovog drugog je npr. **prekobod** (bod ili sečenje iz obilaska preko vrha protivnikovog sečiva) a koji se u sportskom mačevanju danas (kao "kupe") izvodi na potpuno degenerisan način šibajućim savijanjem tankog sportskog sečiva (kao bičem) a što je potpuno neizvodljivo pravim mačem. Drugi primer je skok u protivnika (sportski "fleš"). Ova akcija postoji u klasičnom mačevanju još od 16. veka ali se za razliku od sportskog mačevanja (gde se izvodi direktnim i slobodnim skokom u protivnika) izvodi isključivo uz hvatanje, opozicioniranje i držanje protivnikovog sečiva.

No, uistinu postoje u sportskom mačevanju i noviteti kojih ranije u klasičnom mačevanju nikad nije bilo ali oni su zanemarljivo retki. U njih npr. spada "bokserski korak" tj. kretanje mačevaoca u borbi kroz neprekidno skakutanje gore-dole-napred-nazad na vrhovima prstiju.

Dakle, sportsko mačevanje je nastalo najvećim delom iz pravog, borbenog mačevanja ali transformacijom (najčešće izvitoperenjem) primene njegovih elemenata, gubljenjem i gašenjem nekih njegovih osnovnih karakteristika i dodavanjem nekih koje ranije nisu postojale.

Zašto je nastalo sportsko mačevanje?

Nastanak sportskog mačevanja laici uglavnom objašnjavaju *evolutivnim* razlogom: sportsko mačevanje je nastalo prirodno kao rezultat "spontanog usavršavanja" - evolucije koji postoji u svemu, pa i u mačevalačkoj veštini.

To znači da ljudi u prošlosti nisu znali da mačuju pa se kroz istoriju sve više otkrivala istina veštine i tako se ona menjajući i usavršavajući korak po korak polako uzdizala do današnjice - **nas** savremenih sportskih mačevalaca koji su na vrhu dosegnutog savršenstva veštine!

Ovakvom objašnjenju se može prigovoriti mnogo šta ali zadržaću se samo na sledećem. Arogantno je, egocentrično, narcisoidno, neskromno i prepotentno (upravo sve ono što pretežno i karakteriše "duh" većine ljudi epohe postmoderne savremenosti) misliti da su naši preci predhodnih 3800 godina bili budale pa nisu znali da mačuju dovoljno dobro zbog čega su se, eto, pojavili moderni sportisti početkom 19. veka kako bi veštinu mačevanja doveli do vrhunca i prošlosti pokazali kako treba da se mačuje.

Sa jedne strane, međutim, ne posedujem ni najmanju sumnju da su naši preci u mačevanju bili neuporedivo maštovitiji, ozbiljniji, veštiji i opasniji od savremenih sportista jer su se borili za živote a ne za medalje, stipendije, rekreaciju ili sportsko-turistička putovanja. Sa druge strane postavlja se pitanje: ako je logika istorije mačevanja evolucija da li to znači i da će posle savremenog, modernog sportskog mačevanja ovaj tok stvoriti još neko savršenije mačevanje (laserskim mačevima, mačevanje u bestežinskom stanju...???) ili se sve završava na božanskom stupnju na koji su se danas popeli moderni sportski mačevaoci jednom zauvek?

Smatram da su oba odgovora podjednako apsurdna što znači i da je njihova početna teza o **evoluciji** kao uzroku nastanka sportskog mačevanja podjednako apsurdna.

Evolucija u mačevanju

Istorija mačevanja (kao i istorija sveta i bilo čega u svetu) nije puko pravolinijsko kretanje napred u vremenu već se sastoji od kretanja u svakom mogućem pravcu uz različite nelinearnosti - skokove, vraćanja, preplitanja, zastajkivanja, kruženja (ponavljanja)... Iz tog razloga u istoriji mačevanja nema pojednostavljenog "usavršavanja" i "evolucije" (kao što neki nedovoljno upućeni i banalno-bukvalistički nastrojani tumači teorije evolucije tvrde) već samo promene i prilagođavanja u **raznim pravcima** jedne iste osnovne, bazične i suštinski nepromenljive tehnike novim tipovima mačeva i zaštitne opreme koji su se smenjivali tokom epoha.

Tako nisu nastajali sve "savršeniji" mačevi i sve "savršenije" vrste mačevanja već samo **različite** vrste mačeva i različiti stilovi mačevanja (kao varijacija iste osnovne forme) koji su bili pogodniji (prilagođeniji) za date istorijske okolnosti i situacije.

Ni po čemu rimski legionar ili gladijator nije bio manje "savršen" i ubitačan mačevalac od musketara ili obrnuto, i ni po čemu nije rimski gladijus manje smrtonosno oružje od renesansnog rapira. Ti različiti mačevi su samo prigodni za različite situacije a mačevaoci sa njima samo različito mačuju i ne bih se usudio da u njihovoj borbi tipujem ni na jednog više no na drugog s ubeđenjem o izboru "naprednije" i "savršenije" tehnike mačevanja ili oružja. Slično tome bilo bi skoro sholastičko pitanje da li bi u borbi pobedio vešt strelac sa odličnim samostrelom ili moderni strelac sa puškom...

Ako se već traži mesto evolucije i procesa usavršavanja u mačevanju ono postoji samo u okviru istog tipa mača ili tehnike. Tako savršenije može biti

mačevanje samo jednog legionara u odnosu na drugog legionara ili jednog musketara u odnosu na drugog musketara.

Jedan tipičan primer "evolucije" mačevanja

Osnovno pravilo svih borbenih veština je da se u borbi koriste sve mogućnosti tela. Iz ovog razloga je i tokom 99% istorije mačevanja druga ruka neprestano imala niz aktivnih borbenih funkcija a mačevaoci nikad nisu mačevali kao da drugu ruku nemaju ili je ona mrtva. Na samom početku istorije evropskog mačevanja je druga ruka držala drugi mač (kritsko mačevanje sa dva rapira). Zatim je druga ruka stekla zaštitnu funkciju i držala velik štit koji je štitio telo od udaraca i bodova. Nakon toga je ta ruka dobila i ofanzivno-odbrambenu ulogu. Štit je postao lakši, manji i pogodniji za napad tj. štitom je druga ruka tokom mačevanja ne samo branila već i nanosila smrtonosne udare u vrat ili glavu. Zatim je štit odbačen zbog nastanka oklopa a druga ruka je počela da se koristi za držanje drugog mača ili hvatanje drške jednoiporučnog i dvoručnog mača. U sledećoj fazi je druga ruka počela da se koristi za DAGU (bodež za levu ruku dužine jedne trećine mača) oružje koje se upotrebljavalo u borbi dok se mačevalo rapirom u desnoj ruci. Kada je daga prestala da se koristi nenaoružana ruka je upotrebljavana za držanja plašta koji se bacao protivniku na njegovu oružje ili glavu. Plašt se držao u gornjem položaju pošto je samo u njemu bilo moguće lako vitlati iznad glave protivnika ili ovim vitlanjem skloniti protivnikovo sečivo. No, kako plašt biva odbačen iz mode odevanja izlazi i iz upotrebe u mačevanju. Mačevaoci na svoju nenaoružanu ruku oblače laku čeličnu verižnu rukavicu ili rukavicu od debele kože i ovom rukom hvataju protivnikovo sečivo ili pokretom u levo, desno, gore ili dole sklanjaju polugom protivnikov vrh koji pokušava da nanese bod. Takođe, u istoj funkciji je često korištena podlaktica od kovanog gvožđa koja je mogla veoma efikasno podmetanjem ruke zaustaviti sečenje sablje ili lakšeg mača. Upotreba zadnje ruke u aktivnoj borbi je nestala sa periodom džentlmenskih dvoboja sredinom XVIII veka. Naime, pravila borbe su nalagala zabranu upotrebe nenaoružane ruke ali dozvoljavaju da mačevaoci postave tu ruku u pasivni zaštitni položaj u kome svojom podlakticom, nadlakticom i šakom za 30% pokrivaju površinu vitalnih organa grudi, trbuha i vrata čime smanjuju verovatnoću smrtnog pogotka. Zadnja ruka se, međutim, kada je reč o duelima i dalje aktivno koristi. Takođe, u noćnim borbama, a često i u tajnim dvobojima, su mačevaoci u zadnjoj ruci držali fenjer (nazad i iznad glave) koji bi omogućavao da se može dobro videti protivnik i oružje kojim mačuje. Kasnije se stvar obrnula pa su se ovi fenjeri uz izvesne tehničke izmene koristili upravo za suprotno – da se protivniku svetli u oči i oteža dobro vidjenje borbe.

Napokon, sa XIX vekom i pojavom sportskog mačevanja, koje je preuzelo stil i pristup borbi iz dvoboja XVIII veka, zadnjoj ruci je pravilima zabranjeno da na bilo koji način pokriva važeću površinu (da bi se sudijama olakšalo suđenje) zbog čega se ona postavlja gore i visoko. Sa modernim dinamičkim sportskim mačevanjem XX veka ona dobija sa ovim položajem i svoju motoričku funkciju i obezbedjuje da onaj ko izvodi ispad zamahom ruke unazad, svoje telo brže pokreće napred i iskošava u akciji čime smanjuje verovatnoću pogotka u vazeću površinu, a s druge strane pomaže lakšem vraćanju iz ispada u stav.

No, tu još nije kraj. Zanimljivo je ovog unekoliko neprirodnog položaja zadnje ruke (što možete videti iz reakcije svakog početnika), koje vodi poreklo od prirodne entropičke tendencije svega da zauzima položaj najmanjeg napora i energije dovodi do toga da sportisti danas spontano zadnju ruku sve više opuštaju da beživotno visi niz telo ili u stranu niz telo. Ovome su doprinele još dve stvari: moderno mačevalačko kretanje koje podrazumeva boksersko skakutanje a tokom čega je gotovo nemoguće i blesavo držati ruku gore i nazad. Sa druge strane, mačevanje koje se praktično svelo na šibanje kupeima nanosi

protivniku najveći broj pogodaka upravo sa gornje strane i to na ramena ili iza ramena, dakle upravo tamo gde treba da stoji zadnja ruka. Svaki mačevalac koji je samo jednom dobio takav udarac po prstima zauvek je rešio da sklanja svoju zadnju ruku dole. Dakle, kako sada stoji situacija, zadnja ruka u savremenom sportskom mačevanju nema više nikakvu funkciju i gotovo samo smeta.

Iz svega navedenog se može jasno postaviti pitanje: kakvu je "evoluciju" i "usavršavanje" doživeo položaj i upotreba zadnje ruke od vremena kritskog rapira do danas? Svako ko je s razumevanjem pročitao gornji tekst uvideće odmah da je pitanje potpuno besmisleno. Postoji samo raznolikost uzrokovana raznim okolnostima i faktorima bez ikakve mogućnosti hijerarhijskog poređenja i "usavršavajućeg" nadovezivanja. Izmene koje su se dešavale gotovo po pravilu nisu imale nikakve veze sa "ovo je bolje i zato će ono predhodno biti zamenjeno" već su uzrokovane raznim drugim spoljašnjim faktorima. Bodež za levu ruku je zamenjen plaštom ne zato što je plašt bio bolji za borbu već zato što je borba dagom bila suviše komplikovana a i ljudima se više nije htelo (a negde im je bilo i branjeno) da nose za pojasom glomazne bodeže. Isto tako ruka sa plaštom je izašla iz upotrebe ne jer se pronašla bolja funkcija ruke već jer je iz mode izašlo nošenje plašta. Takođe, Krićani su prestali koristiti drugu ruku za drugi mač ne jer su tako lošije mačevali od svojih protivnika već jer su ih brojnošću pregazili divlji narodi sa severa i nametnuli im upotrebu štita u drugoj ruci... Slična je situacija i sa radom nogu, sa tehnikom upotrebe mača, taktikom...

Razlog nastanka sportskog mačevanja, dakle, nije bio u usavršavanju mačevanja i prevazilaženju "nesavršenstava" mačevalačke tehnike predhodnih epoha jer mačevanje kao borbena veština je završilo svoj život krajem 18. veka pošto je i mač kao oružje izgubio svoje mesto i primat oružja za borbu u vremenu posle 18. veka. Tu se više nema šta usavršavati jer nema ni razloga za usavršavanja.

Priča o nestajanju borbenog i rađanju sportskog mačevanja, dakle, ima jednu sasvim drugu vizuru i dimenziju, različitu od evolucione. Nasuprot procesu "usavršavanja" počeo je proces pretvaranja pravog mačevanja kao borbene veštine u nešto drugo u skladu sa potrebama i zahtevima vremena, prilagođavanja novom svetu koji se pojavio. Ne u "BOLJE" ili "SAVRŠENIJE" već u DRUGAČIJE! Ono što je uzrok nastanka sportskog mačevanja, dakle, nije usavršavanje istog već stvaranje drugačijeg, ne kretanje i razvoj u okviru jednog istog kvaliteta već kretanje u pravcu stvaranja različitih i drugačijih kvaliteta.

Pet uzroka nastanka sportskog mačevanja (i sporta uopšte)

Uzrok 1

Sa 18. vekom dvoboji mačevima su kako gde uglavnom bili zabranjeni, kao i nošenje mačeva uz civilno odelo. Vatreno oružje je u tom periodu u potpunosti u građanstvu potisnulo mač kao sredstvo samoodbrane jer veština pucanja je pogodnija, efikasnija, lakša i jeftinija za učenje i upotrebu. Treba podsetiti da su časovi mačevanja za građanstvo od kraja 17. veka do početka 19. veka bili basnoslovno skupi pošto je visokom cenom aristokratija zadržavala za sebe monopol nad poznavanjem veštine ubijanja, a koji je držala (uz monopol posedovanja mača) tokom celog srednjeg veka.

Iz ovih razloga mačevanje za duel i dvoboj među civilima se zabranjuje a jedino što se dozvoljava je kurtoazno - vežbovno mačevanje. Na ovaj način, tako što su sve "grane drveta" potkresane izuzev jedne mačevanje je usmereno da

raste samo u jednom pravcu - tamo gde mu je trenutni sklop ukupnih istorijskih okolnosti zacrtao da mora rasti.

Uzrok 2

Vojsci i policiji 18. veka, za koje je mačevalačko oružje još uvek imalo značaja, bilo je od najvećeg interesa da aktivno ograničavaju građanstvu vežbanje i obuku pravog mačevanja kao borbene veštine kako zbog zabrane dvoboja tako i **pacifikovanja građanske klase** koja je postajala sve više politički revolucionarna. Gotovo u svim zemljama Evrope došlo je do sankcionisanja rada škola mačevanja i ograničavanja rada učitelja mačevanja. Dok su u nekim zemljama škole mačevanja bile zatvarane a učitelji mačevanja proterivani u drugim, sa dužom tradicijom, vlasti su dozvoljavale aktivnosti samo onih škola koje su iznašle način da opstanu tako što su građanstvu počele da nude benigno mačevanje sa novom, izmenjenom tehnikom i drugačijom vrstom mačeva a koja će ovu veštinu pretvoriti u za ono vreme društveno bezopasnu i prihvatljivu igru.

Uzrok 3

U periodu sredine 18. veka dekadentna i raznežena aristokratija, fino mlado građanstvo i bogata razmažena buržoazija tražila je za sebe zabavu i razonodu kojom će ispuniti svoje prazno vreme. U tu svrhu su pored jahanja, lova, kriketa, tenisa... počeli da upražnjavaju i mačevanje. Oni, međutim, nisu bili zainteresovani previše za mačevanje u kome se koristi oružje prave težine tj. od kilograma pa na više, a što je zahtevalo snagu, okretnost i muževnost. Njihovom ukusu je bilo prigodnije koristiti lagane rekvizite težine oko 500 grama i udobnije tehnike koje mačevanje svode na komotno bockanje u ruku ili nogu i lagane, ležerne i po snazi beznačajne udarce (ogrebotine) iz zgloba šake.

Tako je mačevanje postalo sport među drugim sportovima koji ima jedinu svrhu u mondenskoj zabavi, luksuzu i telesnoj rekreaciji bogataša. Upravo iz ovog perioda i vezano za mačevanje ovog tipa i potiče i danas rasprostranjeno laičko viđenje sportskog mačevanja kao "bogataškog", "buržoaskog", "šminkerskog", mekoputnog i "ženskastog".

Kasnije, u drugoj polovini 19. veka, sa pojavom velikih ekonomskih kriza i socijalnih nestabilnosti, sport koji je prvenstveno bio zabava za elitu dobija novu ulogu i zadatak. On se, naime, **namerno omasovljuje** i postaje dostupan srednjim i nižim slojevima naroda a kao osnovno sredstvo za kanalisanje socijalne agresivnosti, pasivizaciju, zamajavanje i skretanje pažnje sa egzistencijalnih i društvenih problema na fiktivne (sportsko-takmičarske) "probleme". Isti mehanizam je korišten još u starom Rimu sa gladijatorskim igrama na kojima je pod geslom "hleba i igara" plebsu što je nezaposlen ceo dan besplatno provodio u gledanju krvavih borbi besplatno još deljen i hleb.

Tako je i sportsko mačevanje u svojoj drugoj fazi razvoja (populističkoj) dobilo tu istu ulogu, svrhu i razlog postojanja i izgubivši svoj predhodni mondensko-elitistički karakter postalo je zabava, igra i razbibriga, sredstvo za pražnjenje i opuštanje kao i **svi** drugi sportovi.

Uzrok 4

Učitelji mačevanja i škole mačevanja uvidevši komercijalne mogućnosti novih neborbenih mačeva i zaštitne opreme (njena bezbednost, laka dostupnost i pristupačnost za upotrebu svima), a što je otvorilo vrata omasovljenju broja interesenata, počinju širiti novi unosni biznis koji podrazumeva da se "mačevanjem" mogu baviti više ne samo gospoda već i dame i deca. S druge strane ovaj proces razvija industriju mačevalačke opreme koja se širi svetom

podsticana stalnim trendovskim promenama i "nužno neophodnim bezbednosnim" inovacijama u sredstvima za mačevanje, a što sve povratno preko marketinške mašinerije popularizuje i dalje omasovljuje mačevalački sport.

Podsticaji za dalje širenje sportskog mačevanja su, pored navedenih, dolazili i iz oblasti turističke industrije koja je svojim komercijalnim aktivnostima pratila stotine i hiljade igara, turnira, takmičenja, prvenstava... na koje moraju tokom cele godine putovati takmičari.

Uzrok 5

Uzrok nastanka sportskog mačevanje se, kao i sporta uopšte, jednim velikim delom nalazi i u sferi društvenog (ideologija, ekonomija i politika). Naime, prvobitni kapitalizam koji je uhvatio zamah upravo sredinom 18. veka sa svojim bazičnim konceptom borbe, konkurencije, tržišta i nadmetanja oko poseda i zarade počeo je da radi na stvaranju **mentalne klime** koja najviše odgovara takvom ekonomskom sistemu. Počinje se na svakom koraku fabrikovati potrebe za opštim nadmetanjem i kompeticijom. U svim sferama života se veliča borba, "takmičarski duh" i nadmetanje a "laktanje" postaje glavna i jedina lekcija koju ljudi treba da uče i ponavljaju na svakom mestu od kolenke pa do groba. Tako nastaje fanatičan pokret za stvaranje i veličanje pobednika, rekordera, šampiona i prvaka čiji je glavni cilj potvrđivanje, priprema i trening ljudi za budući život u mehanizmu tržišno-takmičarskog kapitalističkog nadmetanja oko profita. U tu svrhu se (uz falsifikovanje i izvrtnje Darwinove teorije evolucije) unosi u međuljudske odnose "borba za opstanak", "preživljavanje jačeg", "veća riba jede manju ribu", itd. - kategorije preuzete iz životinjskog carstva (a koje čak ni u njemu ne dominiraju suvereno već delimično).

Taj koncept koji vlada i danas svodeći sve međuljudske odnose na suparništvo, borbu, razdvajanje, individualizam i mržnju je obuhvatio i oblasti čija je suština s one strane svakog sporta i nadmetanja - umetnost, nauku, obrazovanje ... Ona je najvećim delom razorila i fizičku **kulturu** koja se iz izvorne aktivnosti telesnog **kultivisanja** i samousavršavanja pretvorila u vrhunski sport, tj. neumerenu i psihofizički nezdravu nadmetačku aktivnost specijalizovanu za konkurentnost rekordera na globalnom takmičarskom **tržištu**. Iz tog razloga je došlo do "slučajnog" obnavljanja Olimpijskih igara, izmišljanja velikog broja novih sportova, kao i koncepta opšteg "omasovljenja" sportsko-takmičarskih aktivnosti sa ciljem što ranije indoktrinacije generacija dece i odraslih **agresivnim** kompetitivnim "duhom".

Ljudi su u toj ideologizaciji toliko zastranili da im je činiti bilo šta bez takmičenja, nadmetanja i prestiža postalo gotovo neshvatljivo i nerazumljivo. Tako se stvorila jedna kratkovidna "civilizacija uspeha" u kojoj je mera svega, najviša vrednost, smisao i cilj samo stvaranje šampiona tj. **uspešnost i efikasnost**. Tako se sportifikuju i fizičke aktivnosti koje nikada ranije nisu imale formu takmičenja ili sporta već su bile borbene veštine. Jedna od njih je i mačevanje. **Moderni svet** u kome je jedini odnos prema svemu i svakome samo konkurentska borba za prestiž i pobedu ujedno je i svet u kome se **modernom mačevanju** i **drugom mačevaocu** prilazi samo kao sredstvu uspeha, pobeđivanja i dominacije.

Na taj način je i evropsko mačevanje pretvoreno u sport postavši točkić globalnog sportskog mehanizma pripreme i navikavanja ljudi na svet civilizacije prestiža (pohlepe) u kome najviša vrednost treba da bude borba da se u zarađivanju i posedovanju (u skladu sa olimpijskim geslom »Citius, altius, fortius«) stiže što više i bude što jači i brži u tom grabežu.

Svođenje života na konkurenciju, kompeticiju, tuču, takmičenje, nadmetanje, pobeđe i poraze u istoriji civilizacije pripada vremenu divljaštva i varvarstva a u istoriji individue razvojnoj fazi kulturne nezrelosti.

Život je uvek više takmičenja, nadmetanja, borbe i sporta.

Veličina, umeće i razvijenost jednog čoveka ili kulture se ogledaju ne u tome što svoje ciljeve postižu ređajući pobeđe u satirućoj borbi nad drugima već već u majstorstvu da ih dosegnu veštinom saradnje i kooperacije - plemenitošću.

*

**ШКОЛА МАЧЕВАЊА
"СВЕТИ ЂОРЂЕ"**

Aleksandar S., učitelj mačevanja

* [NASLOVNA](#)

* [GLAVNA STRANA](#)

* [KONTAKT](#)

[www. macevanje.org](http://www.macevanje.org)